

Un anarquista per a Lizondo

Lluís Fernández acaba d'arribar d'Amèrica per fer-se càrrec de la Mostra de Cinema del Mediterrani. De la mà del nou regidor de cultura, Vicent G. Lizondo, Fernández ha substituït José M. Morera —que va dimitir— enmig d'una polèmica que diu no entendre.

Després de passar per Barcelona per a recollir les seues andròmines, Lluís Fernández ha arribat a València i s'ha instal·lat directament al despatx de treball. Fernández, guanyador del Prudenci Bertrana amb *L'anarquista* nu ha de traure endavant la Mostra de l'any 91. El temps l'apressa i ell ho sap millor que ningú. "Sí, et done l'entrevista sense cap problema, però curta, per favor, perquè si no, com anem, no tindrem Mostra". A la seu del festival, l'activitat és intensa. Sense aire condicionat, els treballadors s'afanyen a organitzar un certamen que ha quedat potes enlaire amb la fugida de l'anterior equip. Lluís ha caigut enmig del remolí i això ho reflecteix el seu rostre. "Si has portat fotogràf, per favor, vull veure les fotos abans de la publicació perquè no he dormit pràcticament res en aquests dies i tinc un aspecte fatal".

—*¿Què representa per a tu prendre la direcció de la Mostra en una situació com aquesta?*

—És ún repte. La idea era fer-me'n càrrec quan acabara Morera i després d'haver parlat tranquil.lament però m'ho plantejaren així, de sobte i, després de pensar-ho vaig decidir que sí, que era un repte tornar a València, però avui, potser, m'ho haguera pensat dues vegades.

—*En alguns mitjans s'ha dit que va ser per a tu una sorpresa i en altres que no.*

—Jo havia parlat feia temps, abans de les eleccions, però em vaig anar a Nord-amèrica quan encara no s'havia decidit l'alcaldia.

—*¿Amb qui?*

—Amb González Lizondo. Ell m'ho va proposar i jo vaig dir que m'ho pensaria. Volia prendre contacte amb mi i a mi em va semblar molt bé. Ja no vaig saber-ne res més fins que vaig tornar. A Nova York vaig rebre un fax dient-me que tornara, però no vaig voler, jo estava de vacances fins al 30 i m'hi vaig quedar. Quan em va cridar un periodista, li vaig dir que no en sabia res, ni tan sols qui era el regidor de Cultura. ¿La gent es pensa que a Nova York arriben les notícies de València o què?

—*Digues que desconeixes el festival.*

—Sí, només vaig cobrir la primera Mostra perquè treballava per al *Qué y Dónde*, però no he tornat per València durant les altres edicions del festival. Només en sé notícies breus perquè a Barcelona no se'n donava massa informació

—*En un principi la Mostra es caracteritzava per ser un festival immersit en una idea demediterraneïtat, ¿Voldries canviar-ne l'orientació?*

—No puc canviar res perquè el festival és així, i així me l'he trobat, intentaré traure'l endavant com puga amb el que hi ha, encara que siga poc. Substituir Mastroianni i Moreau no és fàcil perquè són figures de talla internacional, però tractaré de fer-ho tan bé com siga possible i després ja parlarem perquè ara no em plantege res que no siga aquest festival. No tinc idees, només tinc problemes.

—*¿Quina és actualment la situació dels responsables dels cicles?*

—No sé res. No he llegit els diaris, només que van dimitir, es van solidaritzar amb Morera

i és tot el que hi ha.

—*¿No has tingut cap contacte amb ells?*

—No. Supose que si se n'han anat és perquè no volen treballar amb el suposat nou director. Perquè aleshores no sabien que era jo.

—*¿Per què creus que la dreta anticatalanista de la ciutat de València ha comptat amb tu per dirigir la Mostra, quan la teua trajectòria no mostra moltes simpaties amb els seus ideals?*

—Ací hi ha un problema de politització, potser a causa de la premsa, de terrenys que són de la societat civil. Jo he acceptat aquest treball perquè se m'ha assegurat que és un càrrec de tipus tècnic. Se m'ha assegurat que és això i res més. Jo no sóc un polític. Sóc un professional a qui s'ha encarregat fer un treball i el fa. Tinc les meues idees polítiques i també la meua carrera periodística, la literària i, a més també he treballat en altres camps com la televisió, la ràdio, la inauguració de discoteques com Studio 54, i no m'han preguntat mai quines eren les meues idees polítiques ni jo he preguntat les idees polítiques del senyor que em contractava. Vaig treballar a TV3, que és del senyor Jordi Pujol, i ningú em demanà adhesions incondicionals al pujolisme ni jo vaig posar cap objecció que aquella televisió siga la televisió oficial de Pujol a Catalunya. Em sembla molt legítim. A més, se'm contractà com a coordinador i vaig treballar tranquil.lament i ho faria amb qualsevol si les condicions foren bones. Ací, a més, no me n'han posat cap. Tinc llibertat total, entesa dins un

marge ampli perquè ningú et contracta amb llibertat total. Jo no tinc res a parlar que no siga del festival.

—*¿Hi haurà problemes pressupostaris?*

—No crec. No m'he ocupat molt de l'assumpte perquè estic tres dies i m'he hagut d'anar a Barcelona a replegar trastos perquè havia vingut amb el que duia damunt. Però sé que hi ha diners. Si falla no serà per la qüestió pressupostària, sinó perquè jo ho hauré fet malament.

—*La Mostra no utilitzava pràcticament res el català, ¿n'augmentarà l'ús en l'edició d'enguany?*

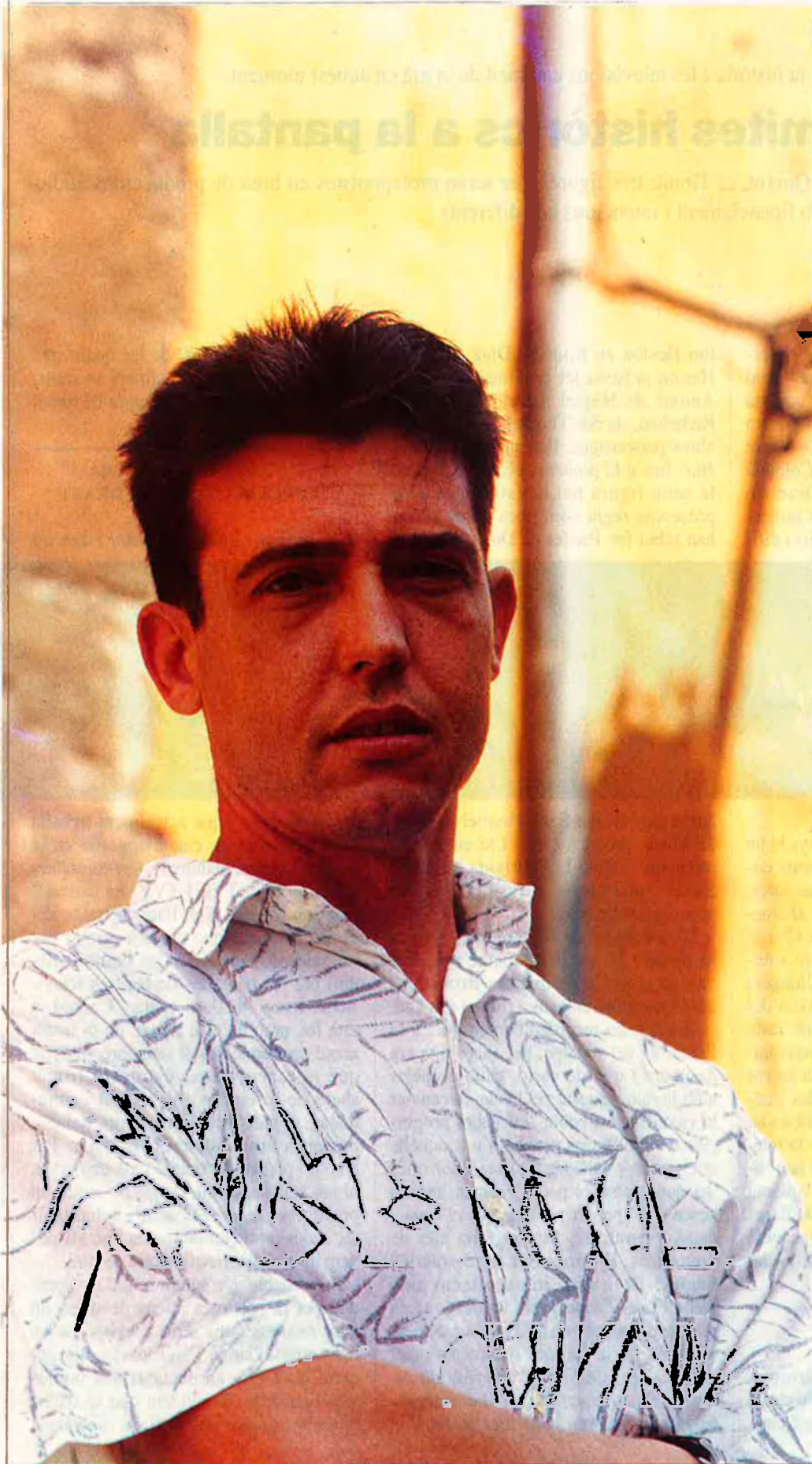
—Jo crec que no s'ha de despreciar cap idioma. La meua intenció és que els catàlegs i les publicacions es facen en molts idiomes, també en valencià. Si abans no es feien en valencià, no sé per què seria.

—*T'has pres el treball d'una manera molt mecànica.*

—No, m'enamora del que faig, si no, no ho faig, però això és un treball. Ací la gent està per a treballar i prou. A València passen coses que no passen a la resta d'Espanya, que tot està polititzat. En el treball es demana responsabilitat i eficàcia i res més.

—*¿Has trobat hostilitat en arribar a València?*

—Hostilitat no, però sí certa expectació amb una remor de fons que caldria interpretar. Però la premsa ha estat prou objectiva i jo crec que el tracte ha estat correcte. No sé quines expectatives hi hauria, potser algú creia que jo anava dins un paquet general i no, jo vaig sempre com a individu. La meua trajectòria potser no és gaire brillant però, sempre he

fet el que creia que havia de fer. Igual he muntat bars com Capsa o Christopher Lee [aquests locals van ser el lloc obligat de pas per a tota una generació *progre* de València] i no em deia ningú com havia de servir les copes o com havia de fer-les. A qui l'agradava, venia i a qui no, no. No he tingut cap premi oficial ni cap subvenció. Ningú m'ha donat ni un duro perquè el servira, per això no he de servir ningú.

—*¿No creus que això resulta contradictori amb el teu treball actual amb una regidoria de Cultura a mans d'Unió Valenciana?*

—Però ¿què té a veure? Si allò eren negocis. Si jo vaig tenir problemes perquè la universitat digué que estàvem venuts al capital i allò eren bajanades. Jo vaig demostrar que estàvem en aquell negoci per diners. HI ha un disc del Models of invention que ho diu: "som en aquest negoci per diners". Jo, evidentment, no servia copes gratis. Venien tots, fins i tot l'extrema dreta. Era un lloc neutral. Les meues idees polítiques podien ser unes, però al bar servíem copes. Continue treballant per diners, com fa tota la gent. I unes vegades guanye més diners i altres menys, depèn de quines siguen les meues intencions. Guanye més en la televisió, i així puc després escriure.

Ara treballo en la Mostra. No hi ha cap altre objectiu en ma vida que traure-la endavant i jo m'he deixat tot el que feia per la Mostra. L'1 de setembre eixirà la biografia d'Isabel Preysler i jo em vaig comprometre a fer-ne publicitat i no podrà ser. O siga que he postergat la meua carrera més o menys literària; unes vegades més i altres menys, perquè això ha estat un encàrrec, que jo no havia fet abans i que m'ha agradat molt. I també tinc *El espejo de amor y lujo* que no podré ni corregir perquè, a veure qui comença a corregir galerades amb l'embolic que tenim.

Jordi Sebastià